

KALVÍNSKE HLASY

ÚRADNÝ ORGÁN
REFORMOVANEJ KREŠŤANSKEJ CIRKVI NA SLOVENSKU

Ročník LXXXIX.

Číslo 4.

Komárno, apríl 2018

Cena 30 centov

DRAHO SME BOLI VYKÚPENÍ

Napriek tomu, že som si dnes, 15-ho marca 2018, znova uvedomil, aké je ľahké pošliapať zbytky cti i náznaky pravdy, keď som registroval tlačové konferencie z posledných dvoch dní, v duši sa mi urobilo pusto nad panským huncútstvom a z toho, že výsledok by mohol byť (ako by povedal klasik), že psy štekajú a karavána ide ďalej.

Ale rád by som apeloval na nás a našu dôstojnosť, my predsa nie sme psy, veď cena za každú zmenu by nemala byť pošliapaná, hlavne ak je to cena krvi. Vážme si záblesky, ktoré by mohli viesť ku katarzii našich životov. Prosím, nenechajme zdehonestovať svoju hodnotu, lebo draho sme boli vykúpení a naša cena bola určená najcennejšou z obetí. Nech Jeho pokoj a milosrdenstvo v nás víťazia. Karavána ide ďalej, ale my nie sme psy. Kiežby sme sa nesmiali. Viem, že po tieto dni nás istá veselosť obchádza, ale smiech, ktorý mám na mysli, je výrazom pohrdania. Ako keď Ježiš vošiel do Jairovho domu a povedal, že dievča nezomrelo, ale spí. Vysmiali Ho, lebo vieme, že určité veci sú limitované, konečné, definitívne a nedáme si vziať tú istotu, ktorú nám prináša smrť. A tak radšej robili pohrebný rámus, piskot a plačky. Lebo je ľahšie sa smiať, ako veriť, že to, čo prežívame, sa dá zmeniť. Ľahšie je zmieriť sa s tým, čo poznáme, o čom vieme, že to inak dopadnúť nemôže. Ale dá sa zmieriť s tým, čo je neprijateľné? Stačí povedať, že Boh to tak chcel? (Nie je to len výhovorka našej rezignácie?) S neprijateľnými vecami sa zmieriť nemožno, aspoň nie bez boja (opýtajte sa Abraháma, Mojžiša, kráľa Dávida či mnohých iných).

V Jairovom dome zomrelo dvanásťročné dieťa, evanjelista Lukáš ešte povie, že jediná a to je absolútne neprijateľné. A my máme alternatívu, nemusíme sa poddať tomu, čo sa nám zdá nezmeniteľné. Lebo bol tu jeden, za ktorým prišiel Jairo a povedal mu, že jeho dcéra zomrela, ale tiež Mu povedal, že pod a polož na ňu ruku a vstane a On za ním šiel a urobil to, aj keď sa Mu smiali.

My sa nemusíme zmieriť s tým, čo je absolútne neprijateľné, nech je to čokoľvek v tvojom osobnom, rodinnom, ale i v našom spoločnom, občianskom a politickom živote. My máme alternatívu bojovať a zápasiť o veľké a malé zázraky, lebo pred nami tu bol jeden, ktorému sa často smiali, aj keď umieral na kríži, aj keď Ho všetci opustili a možno vieš, že napriek tomu sa Jemu jedinému podarilo zmeniť svet, a to tak, že zmenil milióny tých, ktorí sa najprv smiali, ale potom dokázali uveriť, že On má moc urobiť zázrak a priniesť nový život. Kiežby sme sa už nesmiali!

Marek Kačkoš

Ja. Ty. My všetci

V roku 1949 sa skupina teológov obrátila na Najvyšší súd v Jeruzaleme so žiadosťou obnoviť proces s Ježišom Nazaretským. Dôvod? Nespravodlivé odsúdenie nevinného človeka. Otázka, ktorá zaznela v tomto prípade a ktorá sa opakuje stále, je: *Kto bol zodpovedný za Ježišovu smrť?* Tu sú niektoré možnosti: Judáš, Kaifáš, Pilát, Židia... Sme pár dní po Veľkej noci a nad touto otázkou môžeme premýšľať aj my. Môžeme hľadať vinníkov. V bežnom živote to zvládame celkom hravo. Ľahko súdime a ešte rýchlejšie odsudzujeme. Kiež by ostatní skákali tak, ako my piskáme. Aj to je cesta. Avšak práve ona je dostatočne vzdialená od tej, po ktorej kráčal Ježiš z Nazareta. Evanjelíá a nakoniec celá Nová zmluva potvrdzuje, že niektorí ho milovali, iní nenávideli. Jeho postoj k človeku však zostal stále rovnaký. „*On niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil. On bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše nepravosti*“ (Iz 53,4,5). A toto je druhá možnosť nazerania na Ježišov život a smrť na dreve kríža. To čo sa stalo na Veľkú noc, to nebola žiadna lotéria: za teba zomriem, lebo si mi sympatický, za teba nezomriem, lebo ma odmietaš. Kresťania veľmi skoro pochopili, že „*skrze neho a v ňom zmieril všetko*“ (Kol 1,20). Takže kto bol a zostáva zodpovedným za Ježišov smrť? Ja. Ty. My všetci. Opakovane. Ak by sme zostali iba pri zlyhaní vlastnom či susedovom, prehladli by sme podstatu veľkonočného evanjelia. To evanjelium nie je o výčitke, ale o Božej láske. O bezpodmienečnej láske, ktorá odpúšťa, prekonáva nenávisť, ponúka nový začiatok. To všetko môžeme prežívať práve teraz, keď čakáme na zoslanie Ducha Kristovho.

Andrea Korečková

Po Veľkom piatku a Bielej sobote bezprostredne nasleduje Veľkonočná nedeľa. Túto nedeľu môžeme považovať za vyvrcholenie najvýznamnejších kresťanských sviatkov. V rámci všetkých kresťanských demoninácii všeobecne platí, že v priebehu osláv Veľkonočnej nedele sa na sviatočných bohoslužbách prejavuje veľká radosť z evanjelia o milosti Božej. Kresťanom je ohlasovaná najmä evanjeliová zvesť o vzkriesení Pána Ježiša a o Jeho víťazstve nad smrťou. Táto dobrá

zvesť bude vždy dôležitá pre všetkých úprimne veriacich kresťanov, pretože je jedným z uholných kameňov kresťanskej viery. Vzápätí po Veľkonočnej nedeľi nasleduje Veľkonočný pondelok. V tento sviatočný deň je ústrednou témou zmŕtvychvstanie Pána Ježiša a jeho zjavenie sa učeníkom. Veľkonočný pondelok je z kultúrneho hľadiska nerozlučne spojený s rôznymi ľudovými tradíciami, ktoré majú zväčša pohanský pôvod. Netreba ich striktne zachovávať.

MYŠLIENKY

VEĽKÁ NOC

Cesta k novému životu

Veľkonočný okruh patrí k najdôležitejším obdobiam v cirkevnom kalendári. Zvlášť v ňom vystupujú do popredia udalosti, súvisiace s Veľkým piatkom a Veľkou nocou. A je to pochopiteľné. Veď to, k čomu odkazujú, sa týka toho najpodstatnejšieho v učení a zvesti kresťanskej viery. Ak význam Vianoc (Ježišovho príchodu na zem) oslňuje sláva Pánova a žiara betlehémskej hviezdy, o čo viac osvecuje význam Veľkej noci (naplnenia Ježišovho príchodu na zem), sláva vzkriesenia. Sú to zvukovo-svetelné signály, ktoré vyzdvihujú do popredia nielen jednu časť cirkevného roka,

ako aj cudzincov vrátane. Uprostred veľmi rušnej križovatky v centre mesta sa na vysočiznom podstavci týči socha významného štátnika z 19. storočia, na vrchole ktorej sú nainštalované dva páry svetiel: biele a červené. Ak sú vypnuté biele svetlá a svietia červené, každý v tomto meste vie, že niekde v okolí na ceste došlo k vážnej dopravnej nehode, pri ktorej vyhasol ľudský život. Opäť si posledný nepriateľ človeka vypýtal svoju daň. Rozsvietené červené svetlá vysoko nad mestom sú potom veľmi vážnou pripomienkou všetkým, ktorí sedia práve za volantom, alebo sa zaň chystajú, aby

ale sú stárou a neodbytnou pripomienkou pre vyznanie viery a život človeka vôbec.

V jednom európskom meste majú kúriozitu, ktorá nie je ani tak atrakciou, ako skôr plní náučno-preventívnu úlohu pre všetkých návštevníkov: domácich,

pamätali na vážnosť a zodpovednosť pri vstupe do cestnej premávky.

Podľa novozákonných evanjelií čítame, že keď Pán Ježiš naposledy pred svojím utrpením stoloval s učeníkmi, vzal chlieb, poďakujúc lámal, dával im a podobne aj víno v kalichu so slovami: „To

Pred tvárou Hospodina

Stojíme pod krížom, ako dav – bez tváre a bez hlasu. Neprebudení a s hlavou sklonenou. Trstinou nezáujmu napájame žľouch s príchuťou nezainteresovaného hnusu žízňavého, ktorý kričí: Bože, odpusť im. Kráčame alejou, martýriom doby, a predsa blúdime tmou. Odsúdencov na kríži držia aspoň skoby, nás len výčitka a vztýčený prst bodavý pohľad je naše aliby to nie ja, vinný je iný muž. Ten, ktorý v nádeji volá – s výčitkou: Bože, prečo už. Drachmu s pachom smrti platíme Cháronovi aby nás previezol na stranu ospravedlňujúcich zabudnutí, no bez úľavy nás Hádes čaká s pachutou hanby a v okovách slobody, ktorá sa pravdy ľaká, že poslední budú prví. Bože, odpusť nám, pošliapanú cenu krvi.

Marek Kačkoš

čítajte na moju pamiatku“ (Lk 22,19). Lámaný chlieb a víno v kalichu sú znakmi Ježišovho ukrižovaného tela a vyliatej krvi. Poukazujú výstražným spôsobom, čo dokáže hriech ako vzbura voči Bohu. Možno porovnanie onoho signálneho zariadenia s večerou Pánovou nie je najpriliehavšie. Určite je však pre vieru vážnou výzvou. Vo sviatosti svätého stola, prijímajúc chlieb a víno, uvedomujeme si, ako i o nás platí: si hodný toho. Boh i Tvoj život považuje za hodný smrti a utrpenia svojho jediného Syna. Ak účastníkom cestnej premávky v onom meste červené svetlá nad námestím pripomínajú dôležitosť správať sa tak, aby nemuseli svietiť vôbec, potom obdobná paralela platí na duchovnej rovine. Pán Ježiš podstúpil cestu utrpenia a nevinnej smrti. Stáli sme Mu za to. Boli sme v Božích očiach hodní toho.

Preto nemôžeme pohrdnúť touto Jeho láskou. Naopak, máme žiť tak, aby bolo vidno, že si ju naozaj vážime. Veľkonočný okruh totiž nevzdvihuje do popredia iba jednu časť cirkevného roka. Jeho naliehavý odkaz súvisí s celým našim životom. V každej chvíli.

Ján Semjan

List písaný Efezanom (Modlitba za poznanie 1,15–23)

V 15. verši je prvá správa o vzťahu medzi odosielateľom a adresátmi. Odosielateľ počul o ich viere v Pána Ježiša, ako aj o ich láske voči bratom, a preto neprestajne za nich v modlitbe ďakuje. Vďačnosť Bohu za vieru a lásku kresťanov má tvoriť úvodnú časť i našich modlitieb za zbory a cirkvi. My sme viac voči cirkvi, zborom a jednotlivým kresťanom kritickí a viac hovoríme o ich nedostatkoch, a tie, akoby nám zastierali výhľad i na to pozitívne.

Viera, vernosť a láska nie sú a nemajú byť – napriek mnohým biedam – prehliadané v našich zboroch a majú byť dôvodom vďaky. Ale po vďačnosti nesmie chýbať prosba, pretože viera a láska nikdy nie je úplná a dokonalá. Odosielateľova prosba sa týka poznania, aby Boh svojím Duchom „osvietil oči vášho srdca“. Viera sa nerodí na základe poznania, ale poznanie nemá viere chýbať, veď viera má svoj konkrétny a neza-

meniteľný obsah (neveríme kde-komu a kde-čomu). Lenže ani poznanie nie je len nejaká teoretická znalosť, je to jednak poznanie tajomstva Božej vôle (v. 9), ale v danom prípade ide o „osvietenie očí vášho srdca, aby ste vedeli, k akej nádeji vás povolal, aké je bohatstvo slávy Jeho dedičstva... a aká nesmierne veľká je Jeho moc pre nás“. Poznanie teda znamená nestratiť výhľad k nádeji, ktorá je nám prisľúbená, napriek tomu, že telesné oči ju ešte nevidia naplnenú, ale netreba stratiť výhľad k dedičstvu, ktoré je nám prisľúbené a najmä netreba zabudnúť, že napriek našej slabosti, je to Božia moc, ktorá nás môže v nádeji zachovať až do konca. Pokiaľ ide o Božiu moc, Boh ju už tisíckrát dokázal, ale najmä ju preukázal vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych. Keď zvíťazil nad smrťou, potom touto mocou môže zvíťaziť aj nad našou slabosťou. Kristovo vzkriesenie je zároveň už jeho oslávenie („posadil

Ho v nebi po svojej pravici“). Kristovo povýšenie je aj jeho panstvo nad všetkým. Zaiste podľa vtedajších predstáv, medzi nebom a zemou je mnoho tzv. duchovných bytostí, dobrých či zlých, ktorých sa bojíme a ktoré nás ohrozujú, ale ako nám môžu uškodiť, keď Kristus je vyvýšený nad každé kniežatstvo, moc, silu a panstvo a nad každé meno, ktoré sa spomína nielen v tomto, ale aj v budúcom veku? Všetko je teda podrobené pod Jeho nohy (por. Žalm 110; Žid 1,13). On je teda pánom – hlavou – všetkého.

O cirkvi ešte bude reč podrobnejšie, ale už teraz je o nej obrazne povedané, že je Jeho telom a On je jej hlavou. On nechce byť bez nej, ale ona, ako telo, nemôže byť bez Neho, ako Hlavy. Nemožno teda byť veriacim v Krista bez toho, aby sme neboli údmi, ako súčasť Jeho tela (proti kresťanskému individualizmu).

Ján Janovčík

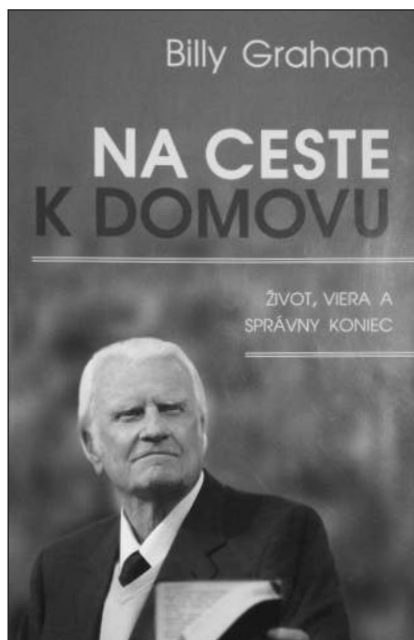
Na ceste k domovu

Známy evanjelizátor Billy Graham, autor knihy, ktorú by som vám rada predstavila, zomrel 21. februára 2018. Mal 99 rokov. Kniha *Na ceste k domovu* vznikla v jeho 93 rokoch a prihovára sa ľuďom starším, ale nielen im.

V jej úvode čítame: „Celý život ma učili, ako zomrieť ako kresťan, no nikdy ma nikto neučil, ako žiť v posledných rokoch pred smrťou. Prial by som si, aby ma to naučili, pretože teraz som starý muž a verte mi, nie je to jednoduché.“ Tento múdry muž písal túto knihu v čase bremien a zármutkov, ktoré ho sprevádzali po smrti milovanej manželky a v období fyzických problémov takých bežných pre starobu. „Staroba nie je pre padavky“, hovorí autor. Zároveň ale jedným dychom prízvukuje, že Biblia nevykresľuje toto obdobie ako bremeno, ktoré sa má prežiť so zaťatými zubami. Božie Slovo nehovorí o starých ľuďoch ako o nepotrebných a neefektívnych. Ani neopisuje posledné dni človeka ako nekonečnú nudu, keď kresťan už iba čaká na svoj odchod z tohto sveta.

Ale aký je potom Boží zámer pre tieto roky? Ako sa v tomto období života máme vyrovnávať so strachom, zápsami

a rastúcimi obmedzeniami, ktorým čelíme, a byť pritom ešte vnútorne silnejší? Toto sú niektoré z mnohých otázok,

ktoré si autor kladie, a snaží sa na ne nájsť odpovede.

Billy Graham ďalej hovorí: „Darom staroby sú spomienky. Posledných niekoľko rokov mi prinieslo dar pozorovania a spät-

ného rozjímania.“ Niekomu to môže znieť strašne, no rozjímanie a spomínanie, „pripomínanie si“ je biblické. „Pamätaj na celú cestu, ktorou ta Hospodin, tvoj Boh, viedol“ (5Mojž 8,2). „Pripomínajte si divy, ktoré som konal“ (1Kron 16,12).

Biblia hovorí o mnohých ľuďoch, ktorí až v starobe urobili niečo, čo si Boh všimol natoľko, že to tu spomína. Napríklad starec menom Barzilai sa vo veku 80 rokov postaral o jedlo a prístrešie pre kráľa Dávida a jeho mužov, keď to najviac potrebovali. Barzilai ale nie je zďaleka jediným starým človekom, ktorého prínos v neskorom veku je vyvýšený v Božom Slove. Abrahám mal 77 rokov, keď ho Boh prvý raz povolal. Alebo Mojžiš, 80-ročný muž, ktorý vyvádza židovský národ z otroctva. A ich vodcom ostáva ďalších 40 rokov až do svojej smrti!

Autor aj týmito príkladmi povzbudzuje ľudí v starom veku: „Nezmenšujte vplyv, ktorý môžete mať!“ A ja pridávam: Táto mladá generácia potrebuje vnímať vašu životnú múdrosť a skúsenosti. A tiež vašu pokoru pred Bohom a svetlo, ktoré svieti vo vašom živote čoraz jasnejšie. Potrebujeme vás!

Monika Demeterová

Calvin – Kardinál a reformátor (III.)

Zápas o cirkev

Reformácia bola vždy plná zápasov. Božím Slovom vedení a posilňovaní ľudia sa stávali terčom neprajníkov. Ján Kalvín by o tom mohol dlho hovoriť. On sám nežil v pohodlí, ale v častom odriekaní pre vec cirkvi. Zápas striedal mnohokrát zápas. Dobré sa rodí v bolestiach, ktoré napokon prechádzajú do spásy. Napäté reformačné zápasy v Ženeve boli i kvôli nám. V súčasnosti celkom iste slúžia nielen na poučenie, ale stávajú sa vzorom pre ochotu a obetavosť v našej službe živému Bohu. Kalvín sa vždy verne usiloval, aby každý dodržiaval Boží zákon. Kvôli tomu mali byť niektorí vylúčení od večere Pánovej, ale tiež sa nemohli stať krstnými rodičmi. Trest sa mnohým nepáčil a začali organizovane vystupovať proti Kalvínovi. On vôbec nechcel ustúpiť, až napokon, keď už bola vysluhovaná večera Pánova, dotknutí ženevskí občania k nej nepristúpili. Tento zápas Kalvín vyhral.

Dnes si skoro vôbec neuvedomujeme, že večera Pánova je Božia milosť. Predchádza ju naše pokánie a skúmanie sa. Uvažujme, či sme jej hodní, a čo by nám povedal Ján Kalvín. Niekedy sme dosť lahostajní k Božím veciam. Večera Pánova nám zovšednela a opomíname, že je nami prijímanou sviatosťou Božieho slova. Naozaj je potrebné, aby sme vždy kresťansky žili podľa Božie-

ho Slova. Len to prináša pre nás nemalý úžitok. Nesmieme sa hnevať, ak nás slovo Božie razantnejšie a prísnejšie napomenie. Pamätajme na Božiu prísnosť, na Jeho svätú vôľu.

Odmietnutie vyslúženia večere Pánovej by dnes – vo vlažných časoch – nebolo každým pochopené správne. Nechceme, aby sa verejne preukázalo, že sme narušiteľmi Božieho zákona. Nezabúdajme na pokánie a na kresťanskú pokoru. Stála pravda Božieho slova sa nedá oddeliť len na súkro-

mie človeka, ale Kalvín napríklad veľmi zdôrazňoval vyznanie viery vo verejnom živote.

Kalvín neústupne bojoval proti každému prejavu svetáctva, proti prepychu či tancu, divadlu a pijaňstvu. Napríklad taký kajúcnik sa musel v kajúcnickej košeli prechádzať ženevskými ulicami a pritom

držať v ruke horiacu sviečku. Tie stredoveké metódy sú dnes úsmevné, ale odhaľujú vážny zápas za Božiu vec. Označila sa vina, ktorú vinník musel kajúčne pred ľuďmi odčiniť. Pokánie sa nepáči skoro nikomu, keď hriech musíme vytesniť z nášho života. Priznať si ho a prosiť Boha o odpustenie. Každý má viesť ten svoj osobný zápas a vážne zachovávať všetky Božie rozkazy. Neprestajné dôrazy na život podľa Písma prinášali v Ženeve značnú odvetu. I dnes sa všemožne bránime poddať sa celkom Božiemu Slovu. Pochybujeme o ňom a nezdá sa nám vždy správne zachovať sa len biblicky. Radi použijeme namiesto srdca viery vlastný rozum.

Cirkev prežíva mnohé zápasy, ktoré ju vo svete sprežívajú. V konečnom dôsledku ju však nemôžu oslabiť, ale ešte podčiarkujú jej svätý stav. Napokon sa ukáže jej víťazné spojenie s Troj jediným Bohom. Keby sme dnes tak dôrazne a osobne pranierovali hriechy a svetskú, ako to robil Kalvín, vyvolalo by to iste mnohé konflikty. Odklonili sme sa od Kalvínovho kurzu, ale všetko nie je stratené. Cirkev je spoločenstvom svätých, ktorých pevne spája Duch Boží. Zápas o cirkev stál Jána Kalvína mnoho síl, ale s Bohom nebol sám.

Juraj Gajdošoci

MYŠLIENKY

Zmysel utrpenia v živote človeka

Má vôbec utrpenie zmysel? Je to za trest? Alebo nás tým Pán chce k niečomu priviesť? Práve vtedy, keď prežívame nejaké trápenie, sa cítíme byť najviac opustení a osamelí. Neraz sa naša duša zmieta, akoby nemala stabilný bod, o ktorý by sa oprela a okrem slov: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Žalm 22,2), máme na jazyku aj iné slová žalmistu: „Prečo si skleslá, duša moja, a zmietaš sa vo mne?“ (Žalm 42,6). Takéto chvíle v živote pravdepodobne každý jeden z nás už prežil.

Je vôbec možné, aby nás Boh opustil? Nie je to hrozná otázka, ktorú vyslovuje aj žalmista? Veď v týchto slovách, ako žalmista, tak aj Ježiš Kristus vyslovujú sťažnosť, žalobu na Boha: Bože, prečo si ma opustil? A častokrát aj my vyslovujeme žalobu proti Bohu: ako si si dovolil, Bože, ma opustiť?

Áno, Boh to na nás dopúšťa, dopustil. Ale čo to znamená? Ak Pán Boh dopustil na nás nejaké trápenie, žeby nás s týmto trápením aj navždy opustil? Budeme už natrvalo žiť v tomto svete Bohom opustení? Koľko ľudí vo svete, vôkol nás, koľko našich známych a príbuzných žije v takomto pocite – Boh ma opustil.

Obyčajne sa ľudia sťažujú na Boha, ako mohol dopustiť to alebo ono v ich živote. Žalmista však robí úplne niečo iné. On sa nestážuje ľuďom na Boha. On sa sťažuje samotnému Bohu. Ty si ma opustil? Ty, môj Boh? Ak sa potrebujeme sťažovať na Boha, neadresujeme svoju sťažnosť sami sebe, svojej mysli, svojmu svedomiu, ani túto sťažnosť nevykrikujeme v tomto svete pred druhými ľuďmi. To nám vôbec nepomôže a ani nevyrieši náš problém. Takéto správa-

nie utvrdí len ľudí vo svojich uisteniach, že Boh ich skutočne opustil. Ak máme akúkoľvek sťažnosť na Boha, tak sa sťažujeme u Neho. Volajme na Neho, lebo toto je jediná rozumná adresa, na ktorej sa naše sťažnosti prijímajú. A vtedy, v tej najväčšej hĺbke, v najväčšom trápení, opustení môžeme prežiť, ako veľmi Ho potrebujeme, ako veľmi sme na Neho odkázaní. Lebo v tej hĺbke sa môžeme pozeráť už len jedným smerom: hore! Pán Ježiš nás uistuje, že bude s nami až do konca sveta. On vie najlepšie, čo je to utrpenie. Majme preto istotu, že On je s nami aj v tom najväčšom utrpení. On nás neopúšťa. Preto sa na Neho spoliehajte v každej chvíli. „On učiní vždy s nami, čo za dobré uzná, vo svete nie sme sami, Boh nás dobre pozná. Hoc zlá je žitia cesta, hoc v slzách sme, vieme: keď vždy budeš stáť pri nás, víťazne dôjdeme“ (P.č. 335).

Aranka Csonthó

Synodná rada na svojom 26. zasadnutí, ktoré sa konalo 17. marca 2018 v Rimavskej Sobote, prijalo nasledovné uznesenia:

– Jednohlasne schválila rokovací poriadok doplnený o nové body rokovania – s výnimkou rokovacieho bodu o financovaní cirkví, ktorý odročila a obsahovo schválila zápisnicu z 25. zasadnutia.

– Uznesla sa o tom, že do katalógu projektov podpornej organizácie Gustav-Adolf-Werk na rok 2019 navrhuje zaradiť nasledujúce investície: Košice, kostol a zborové centrum: 6000 eur; Byster, rekonštrukcia farského úradu: 6000 eur; Ďurkov, rekonštrukcia farského úradu: 6000 eur; Ždaňa, rekonštrukcia strechy fary: 6000 eur.

– Vyhlásila neziskovú organizáciu Timóteus z Komárna za cirkevnú organizáciu.

– Na valné zhromaždenie Slovenskej biblickej spoločnosti, ktoré sa bude konať dňa 25. apríla 2018 deleguje zástupcu biskupa Jána Semjana a Jaroslava Szélesa, duchovného v Košiciach.

– Návrh synodného radcu Loránta Rákosa na zmenu § 5 zákona č. 3/2007 o voľbe duchovných nepredloží Synode. Synodná rada predloží Synode návrh, s cieľom výkladu zákona o pôsobnosti zaujatia duchovenskej pôsobnosti (či môže zastupujúci duchovný obsadiť duchovenskú stanicu). Text návrhu zákona vypracuje Právna komisia.

– Zvoláva 7. zasadnutie IX. cyklu Synody na 28. apríla 2018 so začiatkom o 9.00 hod. Synoda bude postupovať podľa tých-

to rokovacích bodov: Schválenie zápisnice z 5. a 6. zasadnutia Synody; Hlásenie biskupa o živote cirkvi v roku 2017; Ústredie diakonie, Oddelenie cirkevnej hudby, Rada pre všeobecné vzdelávanie, Teologický inštitút J. Calvina, Zväz reformovaných žien na Slovensku, Zväz mladých reformovaných (Firesz), Zväz maďarských presbyterov na Slovensku, Missio reformata n. o., Kultúrne a osvetové centrum Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku, RE-MI-DIA n. o. – hlásenia o činnosti v roku 2017; Zúčtovanie Reformácie 500; Výklad § 15 Zákona č. 3/2012 (ZS-16/2017); Výklad zákona o voľbách duchovných (32/2018).

– Súhlasila so záverečnou zmenou programu magisterského štúdia v odbore mišiológie, diakonia a sociálna práca.

INTERVIEW

Rozhovor s Danielom Kotsánszkym

Milí čitatelia, pred krátkou dobou som mal príležitosť pohovárať sa s Danielom Kotsánszkym. Tento muž po značnú časť svojho života pracoval ako kazateľ a farár vo viacerých zboroch Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. V rámci svojej farárskej služby pôsobil v Bratislave, vo Vojanoch, v Bysteri a napokon aj vo Svinici. Kvôli svojmu horšiemu zdravotnému stavu a vysokému veku sa však už dlhší čas nemôže venovať farárskemu povolaniu. V súčasnej dobe si Daniel Kotsánszky užíva zaslúžený odpočinok na dôchodku. Jeho myseľ je však stále do značnej miery svieža. A preto neprestáva zrozumiteľným spôsobom vydávať svedectvo o Pánovi Ježišovi svojím bližným. Je pozoruhodné, že aj napriek vysokému veku a mnohým telesným trápeniam neustráca vieru v trojjediného Boha. Zachováva si vieru v posolstvo evanjelia, ktoré prijal do svojho srdca ešte ako mladý muž. Navzdory mnohým súženiam, ktoré v rámci svojho dlhého života okúsil, stále a odhodlane dúfa v dobrotivosť Božiu. Na základe toho, o čom som sa zmienil, je zrejmé, že mnohé postrehy Daniela Kotsánszkeho môžu byť stále prínosné aj pre ľudí dnešnej doby. Preto uvádzam niektoré jeho odpovede na nižšie uvedené zvedavé otázky.

– Ako trávite svoj voľný čas na dôchodku?

– Keď ráno vstávam, tak si spievam žalmy a duchovné piesne, lebo spievam rád. Ďakujem Pánu Bohu za to, že ma doposiaľ zachoval a že mi dáva silu, aby som ešte zotrval. Po speve pokračujem čítaním Písma svätého. Konám tak od toho dňa,

keď som uveril v Pána Ježiša a prijal ho do svojho srdca. Čítam Písmo sväté podľa Sprievodcu čitateľa Biblie. Avšak nečítam len Písmo sväté, ale literatúru všeobecne. Mám rád básne. Môj najobľúbenejší básnik je Endre Ady. Zo slovenských literárnych autorov je mojím najobľúbenejším Emil Bohuslav Lukáč. Moje srdce je otvorené, aby prijal Božie oslovenie. Ako 19-ročný som sa zúčastnil evanjelizácie mládeže v Bánovciach nad Ondavou. Kázal tam pán farár Ján Vaszily (Vasil). Vtedy som sa rozhodol pre štúdium teológie. Od tej chvíle môj život má jediný cieľ a to, privádzať ľudí k poznaniu Pána Ježiša, aby boli spasení. Teraz som dôchodca, ktorému sa ťažko chodí, už ani nepočujem a aj slabo vidím. Mám svoje roky. Svoj prvotný cieľ môžem naplniť iba tým, že sa za svojich bližných modlím.

– Zmenil sa Váš pohľad na Pána Boha, keď ste teraz na dôchodku?

– Nie, nezmenil. Iba sa prehĺbil. Čím som starší, tým Ho poznávam hlbšie a čím ďalej tým viac ho obdivujem a uvedomujem si, že je ľudským rozumom nepostižitelný. Premýšľajúci človek sa Mu môže iba pokloniť.

– Čo je najťažšie v tejto etape života?

– Najťažšie je pre mňa to, že nemôžem kázať evanjelium. Tomu som venoval svoj život. Stále by som mal čo povedať. Bolo mi zaťažko zvyknúť si na to, že už nemôžem zvestovať slovo Božie. Oči nedovidia, ruky už nemôžu písať. Môj zdravotný stav mi neumožňuje robiť prácu, ktorú som miloval po väčšinu svojho života.

– Čo vnímate ako to krásne a oslobodzujúce?

– Stále viac obdivujem Pána Boha za to, že dal človeku možnosť objavovať nové poznanie. Uchvacuje ma, aké vzácne schopnosti dal Boh človeku, že vie vykonať veci, ktoré sú úžasné. Som tiež veľmi šťastný, že ďalej prekvitá ekumenická spolupráca. Všetky kresťanské cirkvi viac a viac poznávajú, že sme deti jedného Boha a že sme učeníkmi toho istého Ježiša Krista. Som vďačný Pánu Bohu za to, že svojim svätým Duchom vznietil vzájomnú lásku kresťanov. To je ohromné, že vôbec vznikla ekuména. Pokladám za vzácne, že veriaci kresťania k sebe už nepocitujú nenávisť kvôli svojmu presvedčeniu. Pán Ježiš totiž vykúpil všetkých, ktorí v neho úprimne a z celého srdca uverili.

– Čo by ste chceli odkázať veriacim?

– Pán Ježiš na začiatku svojho verejného pôsobenia zvestoval: „Pokánie číňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské.“ To znamená, že Pán Boh zadarmo, len preto, že nás miluje, odpúšťa každému, kto sa pokorí a ľutuje svoje hriechy. Rozhodnutie kajať sa neodkladajme, lebo dnes je kráľovstvo nebeské ešte bližšie než kedykoľvek predtým. Do kráľovstva Božieho vojdú iba tí, čo sa vzájomne milujú. Pán Boh je láska. Z lásky svojej nás dal vykúpiť. V Kristovi nám dal príklad, ako sa máme milovať. Len vtedy môže naše srdce naplniť radosť. Keď sme na svoje hriechy dostali odpustenie, to nás môže naplniť radosťou. Každému prajem, aby mal túto radosť, ktorá sa naplní, keď budeme tam u Neho, v Jeho kráľovstve.

Palo Jašo

Muži, od ktorých Boh veľa chcel Peter, a jeho zlyhanie

„Ale Peter povedal: Človeče, neviem, čo hovoriš. A vtom, skôr ako to dohovoriť, zapieval kohút. Vtedy sa Pán obrátil, pozrel na Petra a Peter sa rozpamätal na Pánovo slovo, ktoré mu povedal: Skôr ako dnes zapieva kohút, tri razy ma zaprieš. Peter vyšiel von a žalostne sa rozplakal“ (Lk 22,60–62).

To, čo Peter prežíval pri zatknutí Pána Ježiša, dnes prežívajú mnohí kresťania prenasledovaní hlavnou ideológiou alebo hlavným náboženstvom štátu, v ktorom žijú. Strach a obavy. My nie sme prenasledovaní, neprežívame Petrov strach, pretože nám nehrozí žiadne nebezpečenstvo, ak sa priznávame k viere v Pána Ježiša. Môžeme tak robiť s radosťou a bez obáv. Ale aj napriek tomu sa bohoslužieb a čítania Božieho slova vzdávame, dobrovoľne a bez zábran. Cirkev nepotrebuje vonkajšieho nepriateľa, aby zahynula, my sami sme si nepriateľmi. Vo vnútri cirkvi si vieme byť nepriateľmi z rôznych príčin a tiež svojou bezbrehou ľahostajnosťou voči bohoslužbám, Písmu a modlitbe pracujeme ako na oslabnutí cirkvi, tak aj na svojom vlastnom úpadku v oblasti viery.

Petrovo zapretie je všeobecne známe a pripomínané ako jeho veľké zlyhanie. Ale všimnime si, že narozdiel od ľudí, ktorí dokážu celé roky ignorovať bohoslužby a Božie slovo a popierajú Boha rôznymi spôsobmi, či už tým, ako sa správajú a čo hovoria, alebo tým, na čo kladú dôraz, ak sa lepšie prizrieme Petrovmu zapretiu, uvedomíme si, že sa odohralo vo veľmi krátkom časovom rozpätí. Peter si veľmi rých-

lo uvedomil, čo urobil a plakal. Bol schopný veľmi rýchlej spätnej väzby.

Je tu aj druhý dôvod, prečo nemôžeme svoje zapretie Pána Ježiša tak ľahko porovnávať s Petrovým. My zapierame Boha z ľahostajnosti a lenivosti, lebo ak nie sme v neďelu chorí alebo v práci, všetko ostatné sú len výhovorky, ktoré hovoríme, aby sme zakryli, že je nám to jedno, že sme neprišli na bohoslužby. Ale Peter bol v ohrození života. Smrť mu hrozila podobne ako jeho Pánovi. Keď niekto v Číne – alebo v nejakej inej krajine, kde sú kresťania prenasledovaní, zaprie Pána Ježiša, lebo mu hrozí

kruté väzenie alebo má strach, že by mohli ublížiť jeho deťom, tak to sa určite nedá porovnávať s našou súčasnou Európskou ľahostajnosťou voči Bohu. My zapierame Boha, lebo si chceme žiť po svojom, najdôležitejšie je pre nás to, aby sme sa mali dobre a aspoň sem-tam chceme urobiť nejaký malý podvod, ktorý nám pomôže na ceste ku blahobytu. Kresťanský spôsob života, založený na sile Božieho slova a Svätého Ducha, sa dnes nenesie. A niekedy nám trvá celé roky, kým nám dôjde, že to, čo robíme, nie je dobré.

Peter sa zhrozil hneď, len čo započul spievať kohút. V priebehu niekoľkých minút si uvedomil, aký smutný výkon poдал. Bolo mu veľmi ľúto, ako sa zachoval ku svojmu najmilovanejšiemu človeku. A to je tak vzácne. Peter na nikoho neútočil, nikoho neobviňoval, nehovoril žiadne výhovorky, čo ho k tomu dohnalo, ale po strachu prežíval ľútosť. Obyčajnú ľútosť z toho, ako veľmi ublížil najvzácnejšiemu človeku svojho života. A to je tretí dôvod, prečo sa nemôžeme porovnávať s Petrom, ktorý cítil ľútosť, a nechcel učeníkov obviňovať, že mu nepomohli a nechali ho v tom samého. Uvedomil si, že je to jeho vlastné zlyhanie a nemôže sa na nikoho vyhovárať.

Peter mal taký blízky vzťah s Pánom Ježišom, že keď sa pozrel do Ježišových láskavých očí, nemal najmenšiu chuť hovoriť nejaké hlúposti na svoju obranu, ale iba sklopil zrak a oľutoval, čo povedal. A to je posledný dôvod, prečo sa nemôžeme porovnávať s Petrom, pretože my neľutujeme, čo rozširujeme o svojich blízkych, my útočíme a chceme sa vyhovárať, najlepšie na druhých, lebo tí vždy za všetko môžu. Naše výhovorky sa určite zmenia, keď sa stretne s láskavým pohľadom Pána Ježiša a uvedomíme si, ako veľmi nás má rád a pomáha nám, aby sme boli šťastní a spokojní.

Pán Ježiš nás neodsudzuje, pozerá sa na nás, aby sme sa rozpamätali na Jeho slovo. Dobré robíte, keď naň upierate svoj zrak ako na sviecu, ktorá svieti na temnom mieste, až kým nezažiarí deň a nevyjde vám v srdciach zornička.

Janette Knežová

ANKETA

8. apríl 1990 bol vyhlásený za Medzinárodný deň Rómov. Je to pravdepodobne najpočetnejšie etnikum bez vlastného územia, ktoré čelí mnohým problémom a výzvam.

Čo myslíte, dokázali by spolu fungovať Rómovia a bieli v jednom cirkevnom zbore? Čo musia prekonať, aby žili v spoločenstve lásky?

Áno. Môžeme spolu žiť, spolu slúžiť Boha, patriť do jedného cirkevného zboru. Bola by som smutná, keby to neexistovalo, lebo vtedy by boli veľké problémy v našej cirkvi. Ríša Boha je pestrá. Preto je veľmi dôležité mať aj pestré cirkevné zbory. Boh osloví synov zo všetkých národov. Z Maďarov, zo Slovákov, a aj z Cigánov. Otvorenosť cirkevných zborov závisí na tom, aby ich názor bol to-

žný, že Pán Boh má rád každého rovnako. No nie je to ľahké, lebo ľudia majú málo pozitívnych skúseností, a málo informácií o cigánskych skupinách. A sú aj takí, ktorí majú predsudky. V našej cirkvi sú zbory, ktorý z osvedčenia začínali misiu medzi cigánmi. Pred tromi rokmi sme začínali efektívnu prácu, čo znamená 2-4 príležitosti týždenne v šiestich zborov. Z tých môžem povedať, že v piatich majú zbory pred Rómami otvorené brány. Majú spoločné detské tábory, náboženskú výchovu, rodinné dni, dni detí, čakanie sviatkov, evangelizáciu. Kde cirkevný zbor urobí ten prvý krok (predsa máme robiť to my, kresťania) steny rozpadnú, a nové, bohatšie zbory sa rodia.

Zsuzanna Tóth,
referentka pre prácu s Rómami

V týždni od 14.1. do 21.1. sa konal už tradičný Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, do ktorého sa zapojili aj veriaci z cirkevného zboru Rozhanovce. Filiálka Rozhanovce patrí do CZ ECAV Budimír a reformovaného CZ Vajkovce.

Prvýkrát sa táto modlitebná pobožnosť konala v roku 1999 len na pôde budimírskoho zboru. Avšak, nádejou domáceho evanjelického brata farára **Daniela Dudáša** v spolupráci s domácim reformovaným bratom farárom **Mariánom Hamarim** bolo, aby k spoločným modlitbám prichádzali veriaci z čo najviac kresťanských cirkví. V priebehu nasledujúcich rokov sa postupne pridávali aj ďalšie zbory, a takmer po dvoch dekádach v roku 2018 na ekumenickom podujatí participovalo sedem cirkevných zborov z viacerých konfesií pôsobiach v tomto senioráte – evanjelické cirkevné zbory: Budimír, Opiná, Obišovce; reformovaný cirkevný zbor Vajkovce; rímskokatolícke cirkevné zbory: Budimír, Opiná, Obišovce. Aj tohtoročné biblické zamyslenia počas ôsmich večerov nás všetkých vyzývali k vytváraniu jednoty, aby sme nehľadali vo svojich cirkvách to, čo nás rozdeľuje, ale predovšetkým sa usilovali nájsť to, čo nás spája. Táto jednota je možná len v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi!

Denisa Hrehorová

Misia na Níle

Tri zbory Ondavsko–hornádskeho seniorátu v čase od 21. do 23. januára prijali návštevu Misie na Níle.

Tieto návštevy sa konávajú pravidelne, aby touto formou nás ostatných hostia mohli oboznámiť o priamych aktivitách misionárov v ďalekých afrických krajinách. Tentokrát to bola sestra **Mária Enekešová**, ktorá bola určitý čas priamo účastníka tejto misie. Navštívila zbor v Košiciach, v Sečovciach a nakoniec aj zbor vo Vyšnom Čaji. Prítomných oboznámila o vzniku a pôvode Misie na Níle, ktorá má korene v evanjelickej cirkvi, a centrum je vo Švajčiarsku. Misia pôsobí v šiestich krajinách Afriky, kde pracuje v oblasti vzdelávania, zdravotníctva, zak-

Náš reformovaný cirkevný zbor, spolu s rímskokatolíckym, pravoslávny v gréckokatolíckom chráme v Humennom, sa zúčastnili ekumenických služieb Božích.

Za pravoslávnu cirkev **Peter Humeník**, dekan a správca cirkevnej obce v Humennom, za rímskokatolícku cirkev dekan **František Mariňák**, zástupca protestantských cirkevných zborov **Arpád Csontos** a za gréckokatolícky dekanát **Miroslav Ilko**, titulárny dekan. Neoddeliteľnou súčasťou boli aj používané symboly na základe návrhu karibských kresťanov: Biblia a reťaze. Biblia zohráva zvlášť dôležitú úlohu v skúsenosti karibských cirkví, keďže v rukách utláčaných národov Karibiku sa stala hlavným zdrojom útechy a oslobodenia. Reťaze sú zase silným symbolom zotročenia, odlúštenia a rasizmu. Sú tiež symbolom hriechu, ktorý nás oddeľuje od Boha a jedných od druhých. Symbolický vchádzali na začiatku ekumenickej Bohoslužby deti zviazané medzi sebou reťazami a tiež aj nesená Biblia bola previazaná reťazami. Pri príhovore dekana gréckokatolíckej cirkvi ten zase symbolicky roztrhol tieto reťaze čo dokazovalo, že sme Božími deťmi a sme vytvorili naozajstné puto jedného spoločenstva a takto spoločne bojovali proti modernému otroctvu a všetkým druhom odlúštenia a to práve spoločnými modlitbami spoznávajúc v tomto nádhernú pravdu. **Arpád Csontos**

ladá a podporuje pracovné dielne a spravuje rehabilitačné centrá pre ženy. V Etiópii má v hlavnom meste v Adis Abebe vybudované Centrum postihnutých MISRACH. Je tam veľká bieda a chudoba, a misia ponúka postihnutým ľuďom šancu na lepší život. Domácim pomáhajú v pestovaní plodín, zriaďujú studne pre pitnú vodu. No nevynímajú ani duchovnú prácu, kde prebiehajú stretnutia s dospelými a rôzne besiedky pre deti.

Pri tom všetkom, základom misie je človek, jeho viera, vzdelanie a zdravie, a k tomu sú pre túto prácu potrebné aj naše modlitby a prípadné zbierky, ktoré iste pomôžu k požehnaní tejto práce.

Tibor Bajus

NEKROLÓG

21. februára zomrel Billy Graham – najznámejší evanjelizátor 20. storočia. Dožil sa 99 rokov a počas života hlásal slovo Božie miliónom ľudí. 64 rokov bol ženatý so svojou ženou Ruth (až do jej smrti v roku 2007), spolu vychovali 5 detí.

Narodil sa v Severnej Karolíne rodičom, ktorí boli farmári. Na ich farme pracoval aj jeden mladý muž, **Albert McMakin**, ktorý pozval vtedy (takmer) 16-ročného syna svojho zamestnávateľa na evanjelizácie, ktoré v okolí viedol evanjelizátor **Mordecai Ham**. **Billyho veľmi zasiahla zvesť, ktorú Ham hlásal a v jeden večer odovzdal svoj život Kristovi. Od roku 1947, kedy začal svoju službu, Billy Graham podnikol 400 krížiackych výprav – tak nazýval svoje evanjelizačné podujatia. Zvyčajne si prena-**

BILLY GRAHAM (1918–2018)

jali nejaké miesto, na ktorom po niekoľko večerov kázal slovo Božie a volal ľudí k obráteniu sa. Počas výzvy častokrát znela pieseň Tak, aký som (č. p. 268).

Billyho Grahama počúvalo a priatelilo sa s ním mnoho známych ľudí. Od roku 1950 bol pastorom pre všetkých amerických prezidentov, ktorí zastávali ten úrad. Anglická kráľovná Alžbeta tiež veľmi rada počúvala jeho kázne, svojím slovom potešoval aj Winstona Churchilla. V roku 1982 kázal vo vtedajšom Československu – v Prahe, Brne a Bratislave. Celkovo, Billy Graham bol prvý evanjelizátor, ktorý kázal vo východnej Euró-

pe a to ešte pred pádom komunizmu. Napriek všetkým úžasným veciam ostával Billy Graham pokorným služobníkom Božím. Keď ľudia prichádzali pri evanjelizácii vpred, Billy im hovoril: „Neprichádzate ku mne, prichádzate k Ježišovi.“ Aj počas svojich krížiackych výprav, keď počas týždňa kázal večer čo večer tisícim ľudí, po víkendoch častokrát kázal v malých zboroch, kde sa schádzalo 10 alebo 20 rodín.

Pochovali ho 2. marca v jednoduchej truhle za 200 dolárov, ktorú vyrobili väzni v Louisiane. Ako povedal jeden z väzňov, ktorý ju vyrábal: „Billy Graham je jednoduchý muž, ktorý kázal jednoduché slovo. Preto musí byť pochovaný v jednoduchej truhle“.

Pavol Gurbal

Stretnutie reformovaných rodín.

18. februára sa v reformovanom kostole v Michalovciach uskutočnilo stretnutie reformovaných rodín, ktoré zorganizovala nezisková organizácia RE-MI-DIA. Toto stretnutie sa konalo v rámci Národného týždňa manželstva (NTM). Preto sa aj téma stretnutia niesla v duchu témy NTM, a to: Manželstvo – umenie lásky. Hlavnými rečníkmi boli manželka Zuzana a Pavol Kačkošovci z Trhovišťa, ktorí cez pohľad na rôzne umenia a osobnými svedectvami poukázali na to, že i manželstvo môžeme vnímať ako umenie. Svojím osobným svedectvom o manželstve sa podelil Ján Janovčík, farár na dôchodku z Palína. Program stretnutia bol obohatený zaujímavosťami, ako pripomenutie si manželského sľubu, pri ktorom manželky dostali ružu od svojich manželov.

Uloženie základného kameňa. Dňa 25. februára sa uskutočnilo uloženie základného kameňa kostola v Gabčíkove. Slávnosť sa začala ďakovnou bohoslužbou. Kázňou Božieho slova slúžil biskup László Fazekas.

Rokovanie. V dňoch 14–15. marca sa konalo rokovanie spoločenstva pracovných skupín Gustav-Adolf-Werk z Európy a Brazílie a organizácií v diaspore. Témou zasadnutia boli ďalšie možnosti existencie pracovnej skupiny. Na rokovaní sa v zastúpení našej cirkvi zúčastnil biskup László Fazekas a synodný radca pre zahraničné vzťahy Attila Palcso.

Zimný mládežnícky výlet na Borde

Nemusela som dlho rozmýšľať o tom, ktorý biblický verš vystihuje to, aké sú mládežnícke výlety na Borde: „*Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždia v mojom mene, tam som medzi nimi*“ (Mt 18,20). Samozrejme tento zimný výlet nebol výnimkou. Hneď od príchodu až po posledné chvíle lúčenia bolo cítiť a všade vidieť Božiu prítomnosť. V témach, piesňach, kamarátstvach, ale aj v atmosfére, v ktorej sa niesol celý výlet, vládlo pozhnanie od nášho Pána.

Názov celého výletu bol *Many, money*, čo vo voľnom preklade znamená: *Peniaze, majetok*. Prvý večer spoločne sme sa zamýšľali nad príbehom lakomého boháča a bohatého mládenca. Počas druhého dňa sa naša téma niesla pod názvom „desiatky“. Určite všetci poznáme príbeh o chudobnej vdove, ktorá dala Pánovi všetko, čo mala, a aj napriek tomu pôsobila v očiach farizejov skúpo. No Pán Ježiš ju videl inak. Práve tento

Konferencia. V Rimavskej Sobote sa dňa 16. marca uskutočnilo zasadnutie seniorov a seniorátnych kurátorov, po ktorom nasledovalo 26. zasadnutie Synodnej rady.

Seniorátne valné zhromaždenie.

V prítomnosti biskupa László Fazekasa a generálneho kurátora Vince Feketeho sa dňa 24. marca predpoludním konalo zasadnutie seniorátneho valného zhromaždenia Michalovského reformovaného seniorátu v kostole v Bánovciach nad Ondavou. Taktiež dňa 24. marca sa konalo aj seniorátne valné zhromaždenie Ondavsko-hornádskeho reformovaného seniorátu. Podujatia sa začalo v kostole, samotné valné zhromaždenie prebiehalo v zborovej sieni. Aj na týchto podujatiach sa zúčastnil biskup a generálny kurátor našej cirkvi.

Spomienka. Dňa 25. marca sa na Námestí E. Suchoňa pod záštitou rímskokatolíckej cirkvi a kresťanských občianskych združení uskutočnila spomienka na Sviečkovú demonštráciu, ktorá sa konala dňa 25. marca 1988. Táto spomienka sa uskutočnila na mieste jej konania večer o 18.00 hod. Účastníci tejto demonštrácie pred tridsiatimi rokmi aj napriek komunistickej diktatúre vyjadrili svoj názor voči náboženskej a osobnej slobode. Na tomto podujatí mal prejav František Mikloško, organizátor niekdajších podujatí. Popri predstaviteľoch rímskokatolíckej, evanjelickej, reformovanej a baptistickej cirkvi, ako aj popri Spolo-

príbeh bol nosným bodom celej našej témy. Pán nám dal a dáva všetko, čo potrebujeme. Veľa vecí, ktoré prijímame z Jeho milosti, sa stali už pre nás samozrejmosťou. Tak ako nám Pán dáva, aj my by sme mali aspoň desiatok dať, nielen peniaze, ale aj časť z našej úrody či z nášho času. V posledný deň nášho výletu sme sa učili o štedrosti. Musíme sa všetci priznať, že nie sme takí štedrý, akými nás Pán učí byť. Dostali sme tri rady do nášho života: Zarob, koľko môžeš; Ušetri, koľko vieš a Rozdaj, koľko vieš. Samozrejme, výlet nebol len o témach. Našli sme si nových kamarátov, mali sme možnosť v sebe objaviť kreatívnu dušu a namaľovať si obraz. O hranie pingpongu bol veľmi veľký záujem a zažili sme plno vtipných chvíľ hraním rôznych hier. V našich srdciach zostanú nielen krásne spomienky, vzácne priateľstvá, ale aj biblické poučenia.

Katarína Hegedušová

čenstve židovských náboženských obcí bol prítomný a položil veniec aj prezident republiky Andrej Kiska a niekdajší nemecký prezident Joachim Gauck. Spomienka bola ukončená koncertom v Slovenskej filharmónii.

Výročná spomienka. V spolupráci Reformovanej teologickej fakulty, Teologickej inštitútu J. Calvina, Generálnej cirkvi a Bratislavského reformovaného seniorátu sa dňa 27. marca v Betlehemskej misijnom centre v Jelke konalo spomienkové sympóziu na počesť Uwe-Martina Schmidta. Táto spomienka sa konala pri príležitosti 10. výročia úmrtia tohto duchovného, ktorý slúžil v našej cirkvi od roku 1994. Spomienka sa začala na cintoríne, potom pokračovala spomienkami duchovných, ktorí s naším bratom mali bližší vzťah, a spoločne s ním slúžili.

Blížiac sa akcie

Seniorátne biblická hodina pre dospievajúcich v Michalovciach; prvý pondelok v kalendárnom mesiaci.

27.4.–30.4. – Biblický mládežnícky výlet na Borde

1.5.–3.5. – Výlet pre seniorov na Borde

19.5. – Seniorátny deň detí a dorastu v Bohdanovciach, sobota o 9.30

26.5. a 16.6.2018 – Stretnutie detí a dorastencov, Iňačovce, od 10.00.

KALVÍNSKE HLASY

Úradný orgán Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Adresa vydavateľa: Jókaiho 34, 945 01 Komárno. IČO: 00179191.

Vychádza mesačne.

Šéfredaktor: László Fazekas

Redaktori: Lucia Kis, Andrea Korečková (andrea.koreckova@gmail.com)

Preklad a jazyková korektúra:

Erika Domonkošová

Sekretárka a distribútor: Lucia Kis
Predplatné prijíma každý reformovaný farský úrad i redakcia.

Predplatné na jeden (kalendárny) rok: 3,60 eur.

Distribúciu vykonáva redakcia:

930 10 Dolný Štál 386

E-mail: kh@reformata.sk

Telefón: 031/55 90 141

Redakcia došlé rukopisy nearchivuje a nevracia, vyhradzuje si právo na ich odbornú úpravu.

Uzávierka je 15. dňa v mesiaci.

Tlačiarenská príprava: Lukács Kis

Tlač: Reproffset, Dunajská Streda

ISSN: 1335-3713

Evidenčné číslo: EV 3627/09